

Rafa Guillén, de l'expedició Himàlaia Maestrat, ens deixa on més li agradava estar, a la muntanya

text REDACCIÓ

Ara fa dos anys l'expedició Terres de l'Ebre va portar a dos benicarlandos al cim del món: Marc Flos i David Ferrer. Enguany David ha volgut fer un altre 8000 en l'expedició Himàlaia Maestrat. Com a activitat d'aclimatació, primer, van fer el trek dels Anapurnes on van participar, a més dels escaladors, un grup d'amics.

Els quatre escaladors, David Ferrer, Rafael Guillén, Agustí Pallarés i Jesús Morales van fer tots el preparatius i acimatació per a pujar al Dhaulagiri, de 8.167 m. d'altitud.

El dijous 1, després d'intentar l'ascensió al cim, Agustí i David començaren el descens, Rafa s'espera al camp 3 i Jesús segueix intentant fer el cim. Rafa va passar la resta del dia i gran part de la nit sol a la tenda del camp 3 (muntada 40 m. davall de la resta de tendes del camp 3). Les condicions meteorològiques eren molt adverses i el vent feia perillar la tenda, motius que augmentaven la seua preocupació degut a la llarga espera del seu company Jesús. Per aquest motiu, Rafa mantingué tota la nit la llum oberta per a què Jesús poguera localitzar la tenda.

En condicions tants extremes qui mana sempre en aquests llocs són la muntanya i la meteorologia. L'últim contacte telefònic amb Rafa el vam tenir a les 00.30 del dia 2 de l'hora nepalesa i malgrat la seua serenitat es podia entreveure la preocupació per Jesús, qui, al final, va fer cim.

La matinada de divendres, 2, Rafa i Jesús van començar el descens des del camp 3. Jesús tenia símptomes de congelacions als peus i fou ajudat per un alpinista txec i per Rafa. Durant el descens Rafa va telefonar David, que es trobava al camp 1, perquè els ajudara. David va pujar de seguida, primer es va trobar amb Jesús i després, a uns 6800 metres d'altitud, amb Rafa. Encara que Rafa estava uns metres per damunt

de David, van poder intercanviar unes paraules d'ànim. Un minut després Rafa va caure i ens va deixar per sempre.

A la pàgina web de l'expedició podem llegir: Rafa Guillén, 35 anys, masdenvergenc. La seua serenitat i la seua predisposició a ajudar-te en qualsevol situació, el converteixen en un company imprescindible en qualsevol expedició.

Malauradament, esta vegada, ni l'excel·lent condició física en que es trobava, ni l'experiència acumulada al llarg del anys, ni la prudència que el caracteritzava van poder evitar el tràgic accident. Als que l'estimaven sempre ens quedarà el consol de que ens va deixar fent allò que tant li agradava, i el record dels bons moments compartits.

Número 633-9 maig, 2008 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural - Any XIV

la veu

de Benicarló

El conflicte del mercat i el seu entorn

Aquest senyal
romandrà
indecisa fins a
nou avís

Tràgic accident a l'expedició Himàlaia-Maestrat
L'ALTRA BATALLA DE L'EBRE

El conflicte del mercat i el seu entorn

Segueix el despropòsit circulatori: el carrer del Riu, de nou, cap avall. Els comerciants que asseguren que no van demanar un canvi en Pius XII. El carrer de les Moreres es tornarà a tancar al trànsit després d'unes setmanes "de prova", circulatòria, que havia proposat l'ex regidor de Policia Soriano. Principi d'acord per a remodelar el mercat partint de la proposta de Mercasa tot i que ho van rebutjar en 2006.

text REDACCIÓ

Cap a Peníscola o cap a Vinaròs? per a dalt o per a baix? qui ha estat? La direcció en el sentit del trànsit en el carrer Pius XII està a punt de convertir-se en una qüestió d'Estat a Benicarló. Venedors del mercat i ajuntament, enfrontats i amb acusacions creuades sobre la responsabilitat dels últims canvis. Des del consistori, se sosté que la decisió del regidor de Policia, venia a protegir la petició dels venedors

del mercat. "Havia una petició del col·lectiu perquè havien notat un descens de les vendes ja que no els arribaven els compradors de Peníscola i aprofitant les Falles, es va decidir llençar avant la petició", declarava en dates recents Marcelino Domingo, alcalde de la ciutat.

No obstant això, els venedors del mercat han eixit al pas de les acusacions que els assenyalen com responsables i han lamentat "pagar el mort d'una pugna política". Segons ha assegurat el

president dels venedors del mercat "aqueixa petició no l'hem fet mai". Pere Baca ha declarat que van mantenir una reunió amb els màxims responsables de l'anterior equip de govern quan es va decidir canviar el sentit i donar entrada al vial des de l'avinguda Catalunya. "L'única cosa que van demanar és que ens canviaren el Carrer la Mar perquè ens havíem quedat arraconats i era pràcticament impossible arribar al mercat". La proposta demanava que es variara

COMPOSITE POLYMERS

José Julián Jaén conquista al público con dos medallas de oro y un bronce

Es el nadador más destacado del Club Natación Benicarló en el Trofeo Benicarló

El equipo femenino de relevos del Club Natación Benicarló compuesto por Carla Fresquet, Andrea Remolina y las hermanas Nicole y Gisele Mateu conquistaron la plata y el bronce en las series de relevos 4x50 m libres y 4x50 m estilos.

El Club Natación Valenciano fue el equipo ganador del Trofeo Benicarló de Natación (benjamín) celebrado el pasado sábado 3 de mayo. Por equipos, en la categoría femenina, nuevamente el C.N. Valenciano mostró su dominio en el agua junto con el C.N. Vinaròs que venció en la categoría masculina. Trofeo al que acudieron un total de 9 equipos: Club Valenciano, C.N. E. Gandia, C.N. O. Don Bosco Altivas, Cst Cst Costa Azahar, C.N. Vila-real, C.N. Vinaròs, C.N. Benicarló (5º en la clasificación general), C.N. Onda y C.N. Aquatic Castelló. Un trofeo que compartió el honor de disfrutar de unas series nadadas por el equipo de natación adaptada de la Comunidad Valenciana.

Categoría masculina: la gran actuación de José Julián Jaén en las diferentes series nadadas le llevaron al podio en

tres ocasiones para recoger medalla de oro en los 50 m libres con un crono de 33:45; oro en los 100 m espalda y un crono de 1:24,19; bronce en los 100 m libres con un crono de 1:16,62, así como una cuarta plaza en los 200 m estilos en unas fenomenales carreras realizadas por este joven nadador benicarló. El Club participó en esta categoría con los nadadores David Valdearcos, Arnau Fresquet, Mario Tomás, Juan Diego Ruiz, Ferrán Ibáñez, Javier Marzá, José Julián Jaén y Josep Febrer, todos ellos realizando un gran esfuerzo en el agua logrando el 5º puesto en la categoría masculina.

Categoría femenina: en esta categoría el equipo de relevos se llevó las medallas de plata y bronce en los 4x50 m libres (2:39,27) y 4x50 m estilos (3:10,35). El equipo femenino estuvo compuesto por las nadadoras Carla Fresquet, Gisele Mateu, Nicole Mateu, Joana Vallés, Andrea Remolina y Virginia Octavio. Todas ellas tuvieron muy buena actuación en el trofeo alcanzando en el ranking el 6º puesto en la categoría femenina.

COMPROMETIDOS CON...

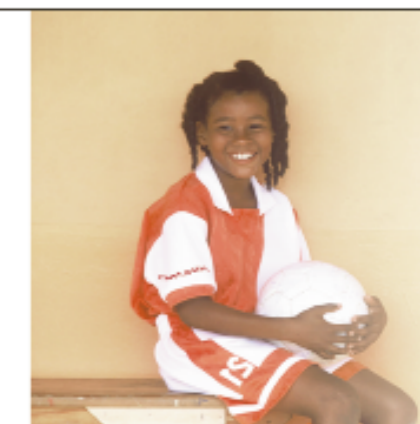
Ashland Inc. es una empresa adherida a Responsible Care (Compromiso de Progreso), y el grupo de negocios Composite Polymers está comprometido con una mejora continua en los objetivos de Ashland para con el Medio Ambiente, la Salud, y la Seguridad:

- Política de "cero" accidentes
- Alcanzar el cumplimiento de los requisitos legales al 100%
- Esfuerzo constante por conseguir los más altos estándares en Medio Ambiente, Salud y Seguridad.

ASHLAND

*RESPONSIBLE CARE es una marca registrada del Consejo Americano de la Química (ACC) en los Estados Unidos y otras entidades en varios países.
© Marca registrada, Ashland © 2007, Ashland

Gestión Medioambiental • Excelencia en Servicio • Soluciones Innovadoras • Equipo Global

I QUÉ?

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Diu un famós proverbi, la procedència del qual desconec, que les persones humanes son esclaus de les nostres paraules i amos del nostre silenci. Encara que no li acabo d'agafar el sentit a la frase, l'he posada perquè l'altre dia em van dir que escriure frases fetes queda molt bé i és un signe de distinció i de vasta cultura (o era basta?). Ara ho explico. Per exemple, jo sóc un esclau d'un paper d'estrassa amb taques de sardines escabexades que vaig signar una funesta nit després d'empassar-me una quantitat indecent de líquids espirituosos. Al mateix temps, sóc el propietari indiscutible de totes aquelles coses que mai no he contat però que ja no guardo a la meua memòria perquè es veu que el meu cervell, quan està massa ple, fa fora totes les bajanades que pretenc emmagatzemar. Però aquesta setmana m'he assabentat d'una cosa que m'ha provocat una barreja d'indiferència, indignació, fotesa i riure. Com que m'he espabilat i he preguntat a tort i a dret, he pogut compondre una estampa relativament propera a la realitat. Com sempre, he de dir que qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència i que tot el que apareix a partir d'aquest moment, només és fruit de la seua imaginació i la meua gosadia.

Com tothom sap, el nostre estimat C.D. Benicarló va jugar dissabte passat al camp de l'Atlètic Saguntino, anomenat "Nou Camp de Morvedre" que, atenció, és propietat de la Federació Espanyola de Futbol. No cal dir que el resultat va ser clarament favorable als descendents dels que van lluitar conte l'exèrcit cartaginés del fill d'Amílcar Barca per un clar, indiscutible i inapel·lable sis a zero. Sí que cal dir que aquest contundent resultat no ens afecta

en res, perquè pràcticament no ens hem mogut a la classificació. També hem de tindre en compte que el CDB ja fa un parell de mesos que va aconseguir la salvació matemàtica i per això la tensió amb què juguem ja no és tan elevada. Un CDB amb moltes baixes que va haver de tirar mà dels juvenils per tal de completar l'expedició. Fruit d'això, va debutar un juvenil de primer any, Johan Esbrí, germà de Víctor Esbrí. Quina satisfacció deu sentir, segurament, el seu pare de vore dos fills jugant amb el primer equip del Benicarló. Sí, reconec que em fa molta enveja. Ja voldria jo vore a un fill meu jugar de titular a l'equip del meu poble. Encara que fóra de suplent. Però com es veu que la nostra situació cara a aquest partit encara no era prou dramàtica, diré una altra frase feta que s'ajusta prou a la circumstància, i és que qui és desgraciat, amb els collons ensopega. Segons m'han contat diferents persones, la jugada del primer gol dels del Morvedre va ser una mica esperpèntica. Tot i que les parcials i forofes cròniques saguntines diuen que tant el penal com la posterior expulsió van ser clares, l'àrbitre no les va assenyalar en primera instància. Es veu que el col·legiat, vinarossenc per més detalls, va assenyalar còrner o alguna cosa per l'estil. Però allà a la banda, el

jutge de línia es va plantar com un estaquirot fent ostensibles senyals amb la seua bandera a l'estil de madriles quan el Madrid guanya alguna cosa. Davant els cridaners escarafalls del seu ajudant, l'àrbitre va acudir al seu caliu per tal d'esbrinar el motiu de tan notòria i ferma demostració de defensa del reglament. Després d'uns instants de xerrameca, i davant l'aparent estupefacció dels nostres, l'àrbitre assenyala penal i ens n'expulsa un. Fantàstic. Mentrestant, Xoco contava als incrèduls seguidors locals que el linier era del seu poble i l'àrbitre del poble del costat. Ara no sé quina frase tocaria escriure, però em decantaré per una en llatí que sempre m'ha agradat molt: *Tu quoque, fili mi!* Repeteixo: tot això és fruit de la seua imaginació.

El proper dissabte a les sis, ressaca de Sant Gregori, el Benicarló se les vorà amb un altre històric del futbol regional valencià, l'Acero del Port de Sagunt, que té vint i set punts més que nosaltres i gairebé tres-cents cinquanta socis. Per cert, la sòcia número u és la senyora Carmen López Calderaro, i la número dos la senyora Deocracia Molina Labrador. La samarreta oficial de club costa trenta euros i al president li diuen Yann Overtoom. *Finis coronat opus.*

"Llavors, de qui va ser la idea de canviar el sentit de Pius XII si ningú ho va demanar?"

ve de la p gina anterior

el sentit d'aquest vial per a poder accedir directament a Pius XII des de Joan Carles I i així no perdre als compradors que es desplaçaven des de Peníscola a les instal·lacions. El president dels venedors diu que el regidor va acceptar el suggeriment "i es va comprometre a estudiar-la, i és l'única que hem fet a l'ajuntament".

Llavors, de qui va ser la idea de canviar el sentit de Pius XII si ningú ho va demanar?. Probablement de la mateixa persona que va decidir que s'havia de reobrir el carrer de les Moreres, una de les principals artèries de Benicarló i accés a la localitat des del nord, i de la mateixa persona que va optar per canviar el carrer del Riu sense escoltar cap informe tècnic per a disgust del seu propi partit. Es va buscar desfer el que, amb bon criteri i funcionament, va engegar el PSOE-Bloc?. Una vegada produïda la reorganització de regidories i responsabilitats les aigües tornen a la seua llera, el carrer del Riu baixa, cap al mar, el carrer de les Moreres es tornarà a tancar i tot el món espera de nou el canvi de sentit –com a mínim del doctor Ferrán– fins al Crist de la Mar.

Remodelar el mercat?

On vaig dir, dir, dic Diego. En l'època de majoria absoluta del PP de Jaime Mundo, els llavors edils del Bloc Enric Moya i Xavier Rodríguez van proposar crear un aparcament subterrani a l'entorn del mercat i una reforma del mercat que va ser rebutjada tant pel PSOE com pel PP. El PSOE defensava llavors el trasllat del mercat a la Plaça de la Constitució i el PP no tocar-lo. Els venedors van manifestar en 2006, quan l'equip de govern PSOE-Bloc va

proposar remodelar el recinte de la mà de Mercasa, el seu rebuig a la reforma, argumentant que feia poc temps que el mercat havia renovat la seua imatge instal·lant, a més, refrigeració, nou sòl i unes portes corredisses.

El 16 de juny de 2006, des de l'Associació de Venedors, es va mostrar la seua sorpresa per aquest anunci. "Ningú ens ha comentat res i per descomptat, estem en desacord", van assegurar. Es va recordar l'estudi portat a terme per la Cambra de comerç de Castelló, els resultats del qual, atorgaven una bona nota a les instal·lacions i la seua gestió. L'anàlisi desvetllava que, a pesar de la competència de les grans superfícies, el mercat continuava

sent lloc de referència dels compradors ja que les instal·lacions seguien comptant amb l'acceptació majoritària dels usuaris a l'hora de realitzar les seues compres diàries. "No veiem necessari canviar res", va sostenir el president dels venedors, que la va qualificar "d'innecessària".

Al 2008 sembla que la situació és una altra. No sabem si per l'estudi de Mercasa o perquè les condicions són diferents, però els actors implicats semblen compartir la necessitat de remodelar el recinte comercial, tractant de trobar un model que siga sensiblement més barat que l'ambiciosa proposta de Mercasa valorada en 18 milions d'euros.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Infundis

Ens ho ha contat un veí que, mal ciutadà, no deu ser de fiar. Jura i perjura que ell en persona ha telefonat als municipals perquè n'està tip de vore xiquets fent el cafre a la plaça Ladispoli i que els representants de la llei i l'ordre o no arriben o arriben tard.

És més

Assegura que l'altre dia, tip de tot, va picar a la Guàrdia Civil i en tres minuts s'hi van presentar els efectius necessaris, van fer el "parte" i, òbviament, el van passar als municipals. Es comprén que alguns joves passaven l'estona passejant-se pels terrats dels voltants. Bonic esport.

Desmentit

No és cert que els municipals vagen a dirigir el trànsit de les curses de motets que es disputen els caps de setmana al circuit del polígon industrial. Això ens faltaria.

Becari

Com per encanteri, al nostre Ajuntament la seguretat ciutadana ha deixat de ser una prioritat, la prioritat per antonomàsia. Ara, en un sobtat canvi de rumb, la prioritat deu ser el cementeri, la informàtica, la participació ciutadana i les relacions institucionals.

Lo tratge

Si torna a ser municipal, li anirà bé el tratge al nostre regidor?

La pau

El cementeri, certament, és un espai tranquil·let, amb bones ombres a l'estiu, sense sorolls i amb una clientela d'allò més resignada. Diu un tafaner que si ell haguera de preparar oposicions es plantejaria triar aquest lloc per estudiar-se bé el temari. I que si a més li pagaren ja seria el súmmum.

El burro

Cuenca, gat vell, s'ho mira tot des de la barrera. Pobre, encara se'n deu recordar d'aquella ocasió en què la municipalia en ple li va plantificar davant la casa gran un bonic ruc amb pancartes en què es feia referència a la propietat de l'animalet. O no feia referència a la propietat allò que deia del "burro de Cuenca"?

Agenda 21

Igual ara, amb tant de temps i amb tanta tranquil·litat, tenim temps de llegir-nos a consciència l'Agenda 21 que, com tothom sap, és la que hi ha entre la 20 i la 22.

Fàtima

El trece de mayo la Virgen María bajó de los Cielos a Cova de Iría. La setmana que ve. A Benicarló també devem tindre algun sant o alguna Mare de Déu amb propietats miraculoses perquè, de sobte, alguns municipals de baixa han recobrat la salut. Miracle, miracle!

Amnistia

Amb el consumat canvi en la direcció de la policia municipal, hi haurà alguna amnistia? No sabem, a qui siga!

Uniformes

Un tafaner s'ho va mirar per la tele. El regidor Soriano, tan aficionat a l'exaltació de l'orgull dels qui defensen la ciutadania, no es va deixar vore, o es va deixar vore molt poc, el dia de la presentació dels nous uniformes de la Guàrdia Civil. I això que encara no havia presentat la seua renúncia.

Grans obres

És una llàstima que se'n vaja el regidor Soriano de trànsit. Fins ara era l'únic que havia deixat obres per a la posteritat benicarlanda: les tanques de l'Auditori amb el seus cadenats ABUS, els senyals tapats amb plàstics, els pilonets enclavats al terra... Tot amb voluntat de perdurabilitat. I ara què passarà?

L'ovella

Conten que l'altre dia els municipals es van haver de fer-se càrrec d'una ovella que s'havia perdut. Se la van haver d'endur, en primera instància, al retén. Llàstima d'ocasió. Ben ensinistrat l'animalet haguera pogut esdevindre un element identificatiu, com la cabra de la Legió i treure-la a la desfilada institucional que amb tant d'encert va organitzar l'any passat l'Ajuntament el dia de sant Miquel. No tenim els promesos gossos patrulla, però de moment l'ovelleta n'haguera pogut fer les funcions.

I ara què?

Es veu que el dia després de la renúncia en qüestió els dos caps -Marzal i Soriano- es van trobar a les dependències que per culpa dels socialistes actualment ocupen els membres de la policia local. No som malpensats els tafaners i no creiem que la cosa es deguera a la improvisació ni a cap malentés, només que havien quedat per fer allò que s'anomena el traspàs de poders. Vaja, però seguríssim.

José Julián Jaén conquista al públic amb dos medalles d'or i un bronze, sent el nadador més destacat del Club Natació Benicarló en el Trofeu Benicarló

text i foto CNB

L'equip femení de relleus del Club Natació Benicarló compost per Carla Fresquet, Andrea Remolina i les germanes Nicole i Gisele Mateu van conquerir la plata i el bronze en les sèries de relleus 4x50 m lliures i 4x50 m estils.

El Club Natació Valencià va ser l'equip guanyador del Trofeu Benicarló de Natació (Benjamí) celebrat dissabte passat 03 de Maig. Per equips en la categoria femenina novament el CN Valencià va mostrar el seu domini en l'aigua junt amb el CN Vinaròs que va vèncer en la categoria masculina. Trofeu a què van acudir un total de (9) equips: Club Valencià, CN E. Gandia, CN O. Don Bosco Altives, Cst Cst Costa Azahar, CN Vila-real, CN Vinaròs, CN Benicarló (5º en la classificació general), CN Onda i CN Aquatic Castelló. Un trofeu que va compartir l'honor de disfrutar d'unes sèries nadades per l'equip de natació adaptada de la Comunitat Valenciana.

Categoria masculina: La gran actuació de José Julián Jaén en les diferents sèries nadades li van portar al pòdium en tres ocasions per a arreplegar medalla d'or en els 50 m lliures amb un crono de 33:45; Or en els 100 m esquena i un crono d'1:24.19; Bronze en els 100 m lliures amb un crono d'1:16.62 així com una quarta plaça en els 200 m estils en unes fenomenals carreres realitzades per este jove nadador Benicarlànd. El Club va participar en esta categoria amb els nadadors David Valdearcos, Arnau Fresquet, Mario Tomás, Juan Diego Ruiz, Ferrán Ibañez, Javier Marzá, José Julián Jaén i Josep Febrer, tots ells realitzant un gran esforç en l'aigua aconseguint el 5t lloc en la categoria masculina.

Categoria femenina: En esta categoria l'equip de relleus es va portar les medalles de plata i bronze en els 4x50 m lliures (2:39.27) i 4x50 m estils (3:10.35). L'equip femení va estar compost per les nadadores Carla Fresquet, Gisele Mateu, Nicole Mateu, Joana Vallés, Andrea Remolina i Virginia Octavio. Totes elles van tindre molt bona actuació en el trofeu aconseguint en el rànquing el 6t lloc en la categoria femenina.

Calendari properes competició amb seu a Benicarló

7-8 JUNY PROVINCIAL JOCS ESCOLARS ALEVÍ

29 JUNY TRAVESIA SANT PERE (PORT)

6-7 JULIOL 24 HORES DE NATACIÓ
TOTS ELS SIMPATITZANTS DEL CN

13 JULIOL TRAVESSA PEÑISCOLA -BENICARLÓ

Home

text ROBESPIERRE

Bé, ja feia temps que no passava per aquestes planes i, crec, ja tocava. No me n'anirà per les branques i tiraré pel recte. Fa gairebé un any que tenim el govern popular a sobre dels nostres caps i de tot allò que ens havien promès, fins ara, no res, de res i, damunt, amb la sensació estranya de no saber qui, realment, ens governa.

Jo pensava que el PP tenia dotze regidors que treballaven (això és un eufemisme) per la nostra ciutat, però el ben cert és que jo, personalment, només en veig un. Bé, matisem, fins fa un parell de setmanes eren un i mig: el regidor Cuenca i el regidor Soriano.

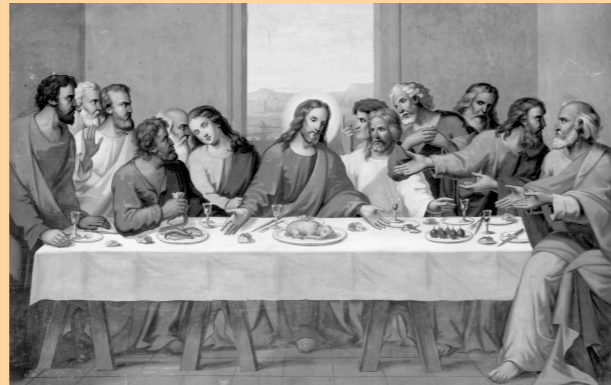
Eren la cara, i la creu, del govern popular però ara, després del fulminant decret de cessament de Soriano, renúncia (això també és un eufemisme), només ens queda la cara. I quina cara. No sigueu malpensats, ho dic en sentit literal, perquè aquest home és el rostre del nostre ajuntament. Ni l'alcalde, Marcelino, li fa ombra. Se'l veu molt més còmode escoltant la simfonia de "Brams" al sofà de sa casa que haver-la de viure en directe a la nostra casa gran.

Com deia abans, tenim onze regidors més que cobren, i no poc, per, suposadament, governar i fer la feina per la qual van ser triats pels ciutadans. I això sí que és tot un eufemisme. Algú els ha vist per enlloc?

Fins fa quatre dies al regidor Soriano encara el véiem fer alguna cosa, més malament que bé (perquè l'embolic del trànsit que ens ha deixat és simplement apoteòsic), però almenys se'l veia fent (ara amb els nínxols no crec que en tinga massa i a més, amb la tranquil·litat del lloc, tindrà temps de reflexionar). En canvi, la resta, ens estan costant un ull de la cara (quina cara), i l'únic que fins ara han fet ha estat escalfar la banquetta dels plens i parar la mà i poca cosa més.

I és que tenim una orquestra amb un desafinament majúscul, on alguns van per lliure i altres ni tan sols van i on el director sembla que encara no ha trobat la batuta de la direcció. I el temps va passant.

I així ens va. La de cultura que això de la música no li va (es va carregar les Bigs Bands, entre moltes més coses), si no és per obligació; la de turisme que sembla estar d'ídem i l'únic concert al qual va deu ser el del so de la música de l'alçada de la bandereta blava; la de comerç, que té un no sé què a les mans quan parla, amb la seua veu aflautada, que no té clar quin centre comercial

La Guillotina

“Jo pensava que el PP tenia dotze regidors que treballaven (això és un eufemisme) per la nostra ciutat, però el ben cert és que jo, personalment, només en veig un...”

necessitem i que Cuenca ja li ha dit que del nou mercat, rian de rian; uns serveis socials que funcionen al so que indica el regidor Cuenca, acabant comprant places geriàtriques als nous centres privats que s'estan fent; el regidor Marzal perdut entre els sons del mar de la tranquil·litat de la seua brigada (encara que ara ha tingut un despertar atabalat amb el toc de diana del cornetí de la policia que li ha caigut al damunt); el d'agricultura encara està esperant què fer amb l'acústica de la variant de l'N340 (per allò del zoom-zoom del soroll dels cotxes que li deu barrinar el cap), i no diguem pel que fa al toc de trompeta que li ha representat el PAI Palmar, que s'emporta un tros de la cooperativa; què dir del d'esports, que l'únic so que està coneixent és el del glu-glu-glu, del canvi d'empresa de piscina (que encara no sabem en què ens ha beneficiat, segueix estan igual o pitjor que abans, per no dir dels seus treballadors), que li està fent suar abans d'hora; el d'hisenda esperant el xiulet de sortida de la cabassada de milions que havien d'apanyar-nos la vida al benicarlandos; i, com no, havíem d'acabar amb el regidor del bombo (imitadors li surten a Mundo), falles i festes, que és el mestre dels sorolls del nostre poble. No sé si me n'he deixat algú, però amb tanta música desafinada, tot és possible.

Però tot i així no cal preocupar-se, tenim la sort de cara, si heu llegit entre línies el que abans he anat contant ja haureu descobert que el PP ja ho havia previst. Tenia un as amagat a la mànega, una persona que està en tots el "fregaos" i que pot fer de músic i director al mateix temps, el regidor Cuenca: el veritable **Home Orquestra**.

I menys mal que el tenia, que si no...

L'ALTRA BATALLA DE L'EBRE (1)

La batalla de l'Ebre fou l'enfrontament definitiu de la Guerra Civil espanyola entre l'exèrcit republicà i les tropes colpistes produït des de 25 de juliol a 16 de novembre de 1938 entre Mequinensa i Amposta. Però, nosaltres ens estem referint a una altra batalla, la que s'està lliurant per l'aigua de l'Ebre entre la gent del territori per on discorre el riu, i la d'altres indrets que desitgen endur-se una part del seu cabal per satisfer les seves demandes hídriques.

La idea d'extreure aigua de l'Ebre i conduir-la a altres terres ve de lluny. A finals del segle XIX, el Regeneracionisme, amb Joaquín Costa, pretengué corregir els desequilibris entre "l'Espanya humida" i "l'Espanya seca" amb pantans i canals. A 1937, Fèlix Ríos Martín ja proposà que part de les aigües sobrants de l'Ebre anessin als recs de llevant. El Pla Hidrològic Nacional (PHN) socialista de 1993 inclogué un transvasament de 3210 hm3 de l'Ebre i fou retirat per l'oposició generada. El govern popular aprovà un nou PHN a 2001, amb un transvasament de l'Ebre ara de 1050 hm3 cap al País Valencià, Múrcia, Almeria i les Conques Internes de Catalunya. Especialment, l'Aragó i les Terres de l'Ebre el refusaren d'una forma enèrgica. Els partits de l'actual govern català -PSC, IC-V i ERC- també s'hi oposaren. Una de les primeres mesures del govern Zapatero fou la derogació del transvasament de l'Ebre. Des d'aleshores, els governs populars valencians han utilitzat l'exigència d'aigües de l'Ebre com una efectiva munició electoral. Des de fa uns mesos, estem en una nova fase de la batalla, l'encetada per la sequera que sofreixen des de fa més de dos anys les regions central i oriental de Catalunya.

El Territori català pertany a dues conques hidrogràfiques diferents: les comarques de Lleida i de l'interior i sud de Tarragona a la conca de l'Ebre, i les terres de Girona, Barcelona i les litorals tarragonines fins el delta constitueixen les anomenades Conques Internes de Catalunya. Un organisme de conca s'encarrega de planificar i gestionar els recursos hídrics de cada demarcació, en el cas que ens ocupa la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre (CHE) i l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA). La CHE, com gestiona una conca intercomunitària, depèn del Ministerio de Medio Ambiente y Medio Rural y Marino, i l'ACA depèn del govern català.

Les Conques Internes de Catalunya corresponen a les àrees de drenatge de diversos rius com el Muga, Fluvià, Ter, Llobregat, Foix o Francolí. Per la seva gestió es divideixen en cinc unitats hidrogràfiques menors. A cada una d'elles hi trobem entre altres elements, punts de captació d'aigües, d'emmagatzematge com pantans i una xarxa

d'abastament. L'Àmbit Ter Llobregat (ATLL) comprèn les conques fluvials des del riu Ter a Girona fins el riu Foix al sud de Barcelona. Ha de gestionar l'aigua de 5,2 milions d'habitants, més del 70% de la població Catalunya amb grans ciutats com Barcelona i totes les de la seva àrea metropolitana. L'ATLL

compta amb una sèrie d'embassaments com els de Sau, Susqueda o La Baells amb una capacitat màxima total de 611 hm3; també obté aigua d'un gran nombre de captacions d'aigües subterrànies i de la planta dessaladora de Tordera que proporciona 10 hm3 anuals.

El Consorci d'Aigües de Tarragona (CAT) du a terme la gestió de l'aigua de les conques fluvials meridionals de les conques internes catalanes. El seu territori conté 71 pobles i ciutats -Tarragona i Reus com les més importants- amb vora de mig milió de persones. Durant els anys setanta i vuitanta, l'àrea del CAT patí per manca d'aigua o per la seva baixa qualitat -a Tarragona es bevia aigua prou salada. L'any 1981 s'aprovà la coneguda com llei del minitransvasament que proporcionava al CAT una dotació anual de 120 hm3 d'aigua de l'Ebre, en teoria estalviada pels regants amb la millora de les seves xarxes. La conducció entrà en funcionament l'any 1989. Actualment el CAT extrau de l'Ebre uns 80 hm3 a l'any com a mitjana. Les xarxes de l'ATLL i del CAT no estan connectades, infraestructura que contemplava el derogat PHN popular.

Des de fa uns anys, la Península Ibèrica està patint un període de sequera important. Aquestes sequeres, que poden durar de tres a set anys, són habituals als nostres climes. La sequera no està colpit de manera uniforme a tot el territori peninsular, Catalunya l'està sofrint de forma intensa: l'any 2007 hi va ploure tant sols un 40% de les precipitacions climàticament normals.

El govern català, preveient la gravetat de la sequera, aprovà l'abril de l'any passat el decret 84/2007 d'adopció de mesures excepcionals i d'emergència en relació amb la dels recursos hídrics de caràcter anual. S'estableixen una aplicació progressiva i seqüencial de restriccions que allarguen les reserves hídriques per tal d'evitar situacions d'emergència on hagi de limitar-se l'ús de boca. De forma complementària, es contemplen també cercar nous abastaments d'aigua. Com a finals de 2007 es comprovà que la situació de les reserves havia empitjorat, es prorrogà la vigència del decret per tot l'any 2008.

En visita realitzada durant el darrer pont de maig a la Ciutat Comtal, varem poder comprovar com les fonts públiques no rajaven aigua.

Pere Bausà

Inauguració del museu de la mar de Benicarló

text REDACCIÓ

El proper dissabte 10 de maig a les 18:00 hores s'inaugura a Benicarló el Museu de la Mar Sant Telm, situat en l'antiga escola de pescadors (dalt de l'"Hogar del pescador"), i que ha estat iniciativa de l'associació BENICARLÓ CARA A LA MAR. Aquest museu ha estat possible gràcies a l'ajuda desinteressada d'algunes empreses locals, de la confraria de pescadors, que ha cedit el local, i sobretot gràcies a l'esforç dels membres de l'associació.

L'associació BENICARLÓ CARA A LA MAR ha organitzat mostres de modelisme naval en els darrers anys, on s'han pogut veure autèntiques meravelles d'aquest art. Ara han creat un taller, en el mateix local del museu, per a tota la gent que compartisca aquesta afició.

La banda juvenil de Benicarló amb el més majors

text REDACCIÓ

L'activitat de l'Associació Musical "Ciutat de Benicarló" no cessa. En aquesta ocasió, després d'haver participat en el Certamen Provincial de bandes de Castelló obtenint el primer premi amb menció d'honor i com ja va essent tradicional, el passat 1 de maig la banda juvenil d'aquesta entitat sota la direcció de Pablo Anglés va oferir un concert al Centre Geriàtric el qual va estar dedicat a la gent més major de la ciutat.

Els assistents van gaudir d'un acurat repertori format per diverses obres com "Jéssica" marxa cristiana de J. R. Pascual Vilaplana, una selecció de la banda sonora "El rey león" de Elton John, "Truenos y relámpagos – Donder en bliksem" polca de J. Strauss, "Fiddle-Fiddle" fantasia per a xilòfon de Leroy Anderson, "Memorias de África" de J. Barry i pasdobles com "Morenito de Valencia" de J. Portolés, "Francisco Bravo" de G. Carrascosa, "Pili y Mili" de J. Ripoll.

Aquesta jornada tan especial va finalitzar amb la interpretació del pasdoble "Valencia" de J. Padilla on el públic va participar de forma activa acompanyant als músics amb els seus aplaudiments.

Cal recordar que la propera actuació tindrà lloc el proper diumenge 18 de maig on la banda participarà en les desfilades de "Moros i cristians" de Lleida

I Mostra de Teatre Jove

text REDACCIÓ

Amb aquesta iniciativa es pretén fomentar i aprofundir en el teatre que s'està treballant des dels grups dels Instituts i Escoles Municipals, i que els alumnes puguin mostrar les seves obres en altres espais. També s'ha plantejat com unes jornades de convivència i debat al voltant de l'art dramàtic, una important eina d'educació i expressió entre els joves.

La Mostra s'inaugurarà amb l'obra "Maniàtics", de Maduixa Creacions, l'únic grup professional que estarà present en les jornades. La cita és el dijous 8 de maig a les 22h. A més, després de la representació, els alumnes tindran l'ocasió de conversar amb ells i compartir la seva visió del teatre. El divendres començaran les actuacions escolars. El grup Komos de València representarà teatre grec amb "Les Troyanas", el divendres a les 22.30h, i "Medea", el dissabte a les 18.30h. Finalment, l'altra companyia convidada, la Escola Municipal de Teatre d'Aldaia, realitzarà la seva al·lucinant "Matx d'improvisació", el dissabte a les 22.30h. Totes les actuacions tenen l'entrada lliure i gratuïta.

A més, la iniciativa tindrà altres activitats com tallers de risoteràpia, visites a l'exposició "Una, dola, tela, catola" i una taula rodona amb especialistes, que se celebrarà el dissabte 10 de maig a les 11.30h. en el Centri Cultural San Francesc,

que debatran al voltant del paper del teatre com instrument de formació per als joves en la seva educació. Aquesta taula rodona, a la qual poden assistir tots quants ho desitgin, està especialment indicada per a professors i mestres, sobretot, per als quals es dediquen a activitats teatrals en els seus col·legis i instituts.

"VIVA LA PEPA"

Ara, just quan es compleix el bicentenari de la Guerra de la Independència, els joves alumnes de l'Escola de Teatre l'Escenari que conformen el grup La Escalera, estrenen aquest cap de setmana la genial obra de Juan Antonio Castro, "Viva la Pepa". Un divertit mosaic d'escenes que ens oferixen una amena lliçó d'història sobre el que va succeir en aquells anys que van dur al nostre país, des de la guerra contra el francès, fins a la proclamació de la Constitució de Cadis.

Els 15 actors donen vida als gairebé 50 personatges que contenen els transcendents fets esdevinguts fa ara dos-cents anys. Tragèdia i comèdia de la mà. Tot un luxe poder veure desembolicar-se en escena a aquests joves actors, que són una garantia de futur per al teatre benicarló. "Viva la Pepa" s'estrena en l'Auditori divendres que ve 9 de maig a les 18.30h. i el diumenge 11, a les 19h. Amb aquesta obra, l'Escola de Teatre l'Escenari participa en la I Mostra de Teatre Jove que se celebra en la nostra ciutat.

I Mostra de Teatre Jove - Escuela de teatro l'Escenari

La escalera

presenta

¡¡¡ Viva la Pepa!!!

de Juan Antonio Castro

Auditorio de Benicarló 2008

Viernes 9 de mayo a las 18.30 h.

Domingo 11 de mayo a las 19 h.

Taller d'Innovació Social

El Taller d'Innovació Social organitzat per la Fundació Chandra que estava convocat per al 24 d'abril a Benicarló, es farà el 27 de maig a l'IES Ramón Cid des de les 16:00h fins les 20:00. La inscripció és gratuïta.

Es tracta d'una actuació enmarcada dintre del Plan Avanza del Ministeri d'Indústria, amb l'objectiu d'apropar les Noves Tecnologies a totes les associacions sense ànim de lucre i ONGS de la zona. El taller està obert a associacions i entitats sense ànim de lucre de totes les àrees: cultural i educativa, esportiva, social, etc."

EXPOSICIÓ PINTURA Jesús Maestro

Café del Arq, Carrer Alemanys
(Benicarló)

Immigrants

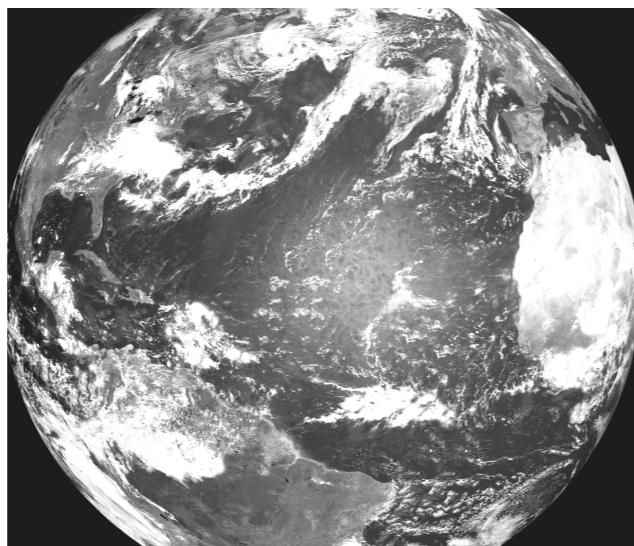
El conseller Blasco ha manifestat la determinació del govern valencià d'aplicar als immigrants el contracte d'integració. La idea, la va llançar Rajoy en l'última campanya electoral. Blasco és un tio llarg, sap que no té competències per a l'aplicació efectiva d'una tal mesura, però s'ha situat en portada dels diaris i els informatius. En el cohesionat equip de Camps no es deu fer res sense el permís del capità. Olore que ha sigut el mateix Camps qui ha dit al seu conseller que llance el tema.

València se situa, així, com l'Espanya alternativa, aquella on el programa de Rajoy no és lletra morta sinó pura realitat. David contra Goliat; Taiwan, la petita Xina blanca de Chiang Kai-shek, plantant cara a Mao Zapatero. Som ara taiwanesos i, per tant, immigrants? No ho sé. Al remat, tots els valencians som immigrants. Alguns acaben d'arribar a esta terra de promissió, altres van vindre fa mig segle i altres en el segle XIII. Tots de fora i tots d'ací, eixa és la gràcia.

El cas és que si Blasco és llarg Camps juga a llargues. L'estratègia d'Esperanza Aguirre és suïcida: ha plantejat batalla en camp obert. A més, quan Zaplana deserta, en comptes de disparar-li les salves protocol·làries com han fet tots, ella es queixa i diu que això no pot ser, que el PP no pot perdre un franc tirador així. Mal aliat, d'ací a poc Zaplana serà com el soldat desconegut: venerat per tots els exèrcits, però absent en la guerra.

Vinga, que em perd. Camps és fidel a Rajoy. Heus ací la diferència d'actituds personals i fins i tot de caràcters col·lectius. Aguirre té l'empremta de la duresa mesetària, la que conquerí Amèrica i forjà els temibles Terços de Flandes. L'ardor guerrer impera en el tarannà de la presidenta madrilenya. Dos-cents anys després del 2 de Maig de 1808, vol ser Daoíz, Velarde, el Empecinado, Riego, Lacy... A tots els guiaven nobles ideals, tots tenen carrers dedicats, però tots acabaren els seus dies tràgicament.

El nostre president, en canvi, és valencià. L'obertura a la mar, la benvolença del clima, la intensitat de la romanització i el pactisme dels nostres reis medievals ens han llegat un estil diferent. Un estil florentí. El Molt Honorable no tractarà d'emular Vicent Domènech el Palleter, ni molt menys Nelson. Tampoc voldrà ser Ferran VII, monarca d'amarga memòria per als amants de la llibertat. Crec que Camps jugarà exactament a ser Maria Cristina de Borbó-Dos Sicílies. Es casarà amb el rei, esperara que mora i, sense vessar una gota de sang, serà regent del tron popular. Un altre que se n'anirà a la Villa y Corte.

Quant al contracte d'integració i la burleta que ha fet, amb raó, tot el món sobre quines són les tradicions valencianes que cal respectar, vull aportar una sèrie d'iniciatives. En el seu saludable ímpetu neoforalista, la Generalitat hauria de ressuscitar el Centenar de la Ploma, un cos armat que defensava la Reial Senyera. En este cas, es tractaria de perseguir determinats costums d'alguns immigrants que atempten contra el mode de vida valencià. Sé que puc resultar políticament incorrecte, potser em titllaran d'intolerant, però hi ha coses que no es poden consentir i ja fa massa temps que estem deixant que passen davant dels nostres nassos.

L'ofensa no ve del Magrib, ni de Romania, ni de Sud-amèrica, ve del cor d'Europa. Perquè digueu-me si no us remou l'orgull gastronòmic nacional vore una parella de ciutadans britànics prenent un café amb llet i ensalladilla russa. I eixa mania de sopar a les set de la vesprada, quan el cos implora una orxata. Un altre delictes, habitual dels germànics, és la combinació de calcetins blancs i sandàlies. Que vaja el Centenar, calcetins fora, multa i obligació d'usar espartenyas. Els italians, incapaços de posar formatge ratllat a la pasta feta amb peix o prendre un cappuccino de vesprada, tenen la barra de demanar paella o arròs negre per a sopar. Però, home, això on s'ha vist?

El memorial de greuges no s'acaba i el meu poc trellat tampoc. Jo m'ho puc permetre, açò de tindre poc trellat. Però, i un conseller? La política d'immigració és un tema massa seriós, un govern no pot tindre el poc trellat d'usar-la banalment.

Jordi Davó

Tècnic lingüístic de la Universitat d'Alacant

BRUTÍCIA I ABANDÓ (2)

Que Benicarló és el poble més brut i abandonat de tota la comarca, salta a la vista. I això cal agrair-li-ho al consistori "popular", que ara fa l'any que guanya les eleccions, tot i que una tal promesa –la de deixar Benicarló brut i abandonat- no figurava al seu programa...Encara que cap de les coses que prometien -escoles, nous vials a Peníscola i a Càlig, nou centre de salut, regeneració de la costa, depuradora, passeig marítim... - tampoc no les han complit.

Per si en faltava alguna, els passos-cebra de la ciutat estan esborrats o amagats sota la pols dels carrers: sembla que a les arques municipals no hi ha diners ni per a pintura...-encara que per a bons sous dels regidors i regidores, sí-. Així que no passa una desgràcia en el trànsit rodat, perquè Déu és bo: el vianant sap que allà hi ha –havia- un pas... però el conductor no el veu i creuar el carrer es converteix en una temeritat... Això si no t'eixampe una moto, de les que abunden al poble i van "a tota pastilla" i a qualsevol hora del dia o de la nit, sense que cap autoritat els controle ni pose ordre. El que passa a Benicarló, d'un temps ençà, no passa enlloc i tot això cal agrair-li-ho al PP local. Pot ser que els votants vagen prenent nota.

Marc Antoni Adell

La decadència de l'imperi Turístic

Tal vegada seguim vivint un món de fades, que encara avui no assimilem les crisis, ja que llegint el concert previ d'aquesta localitat seguim pensant en el turisme com única salvació dels temps actuals.

Benicarló població industrial per naturalesa i que tantes crisis ha suportat amb aquest mètode de vida, es pretén convertir en població turística com si fora l'únic que existeix per a sobreviure.

I que vegem amb anterioritat que l'única cosa que s'ha aconseguit sense estar aquest pla aprovat és que la majoria dels nostres joves ja no pugen adquirir avui el bé mes preuat per a sustentar una població que és un habitatge. Pensaments erronis ja que açò solament serveix per a engreixar algunes carteres que no van a salvar res, ja que solament estava de passada i als que es queden els deixen "sin plumas y cacareando".

Si seguim pensat així els puc dir que la majoria d'assalariats ja no van de vacances, i si ho fan se'n van a zones mes econòmiques i mes naturals que aquestes. Zones on els voltors amb pell d'anyell ja estan fent els seus plans per començar amb el conte de la gallina dels ous d'or, "turisme", i la destrucció d'allò que nosaltres ja no tenim i tant enyorem.

Confusions o intolerància cega

Llegint el concert previ en les seues últimes fulles, el redactor d'aquest pla parla d'habitatges clandestins existent en el territori de Benicarló. Crec que està un poc confós al parlar d'aquest tipus d'habitatges com segona residència destinades a l'oci, ja que la gran majoria d'aquests habitatges existents estan habitades diàriament i possiblement com residència habitual en tots els seus contextos. No sé si el redactor s'ha passejat per aquestes zones o tan sol a efectuat un excursió amb algú que li ha fet veure el que no és.

Tal vegada la confusió siguen els habitatges en edificis, les últimes plantes dels quals destinades a usos secundaris com trasters, cambres tècniques, safarejos, etc... , que s'han convertit en luxós àtics clandestins que com bé diu el redactor no consten administrativament com a tal i que també s'haurien de regularitzar. Habitatges en la seua majoria, de segona residència destinades a l'oci o en èpoques de vacances, deixant pocs ingressos en aquesta localitat, ja que els seus moradores solament estan 45 dies a l'any si ho estan.

En aquest territori existeixen aquest tipus d'habitatges, molt abans que sorgiren les normes urbanístiques, qualificant el sòl segons el seu ús, i quan mirem, crec que cal mirar-lo tot "passat i present".

Alguns veïns de la partida i socis de l'Associació Sanadorlí

Migrant a GNU/Linux (...des de Windows) - Part 2 de 3

text PABLO OLMOS DE AGUILERA

En el meu article anterior, els vaig parlar sobre les dependències en sistemes Unix-like com GNU/Linux. Ara és el torn de parlar de l'estructuració dels directoris. L'estructuració és prou distinta entre cada distribució, però en general compartixen característiques en comú que són les que mencionaré ací.

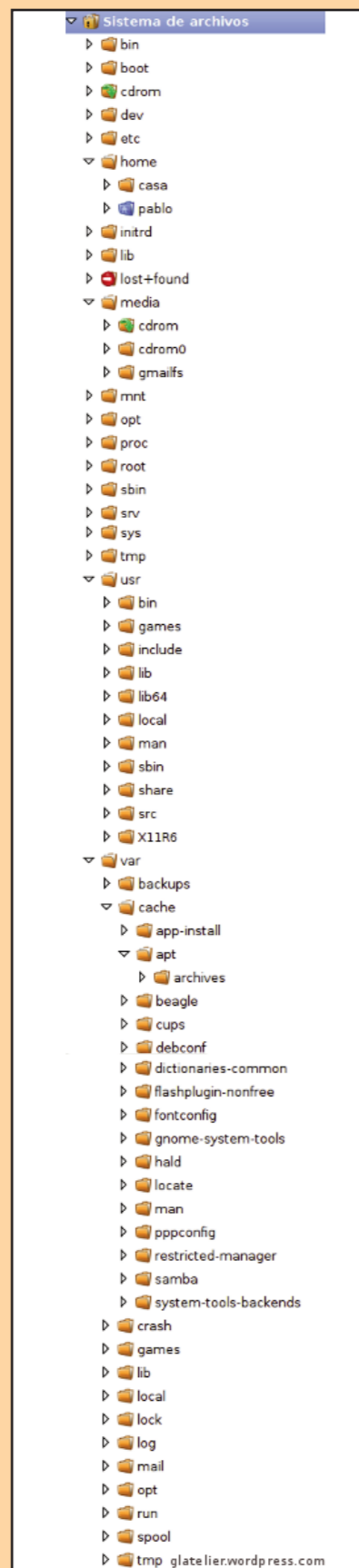
Al contrari del que passa en Windows en que l'element més "alt" és el disc dur (per exemple C:\) i d'ací pengen les distintes carpetes i en el cas d'altres unitats (lectors de CD, dispositius USB de memòria...) es troben "en paral·lel" amb la unitat C: (com D:, E: i així); en GNU/Linux, tot "penja" del que es coneix com "arrel", que s'identifica amb un slash o "barra" (és a dir, "/"). Açò significa que el nostre lector de CD o unitat flaix de memòria es troben dins d'aquest mateix directori arrel.

Una diferència important a tindre en compte és que en Windows, per a separar directoris (carpetes) s'utilitza la barra inclinada ("\<"). Per exemple: C:\Windows\

Mentre que en GNU/Linux s'utilitza la barra: /home/pablo

Com poden veure, en el primer cas, la carpeta Windows està dins de "C:", mentres que en el segon, la carpeta home, només fa referència al directori arrel (/).

Una altra cosa a tindre en compte és, què és el "primer nivell"? És qualsevol directori que es troba a un nivell per baix de l'arrel, per exemple /home. Si dic /home/pablo, estic parlant de "segon nivell". En un sistema d'arxius de GNU/Linux acabat d'instal·lar, podem trobar-nos amb una gran quantitat de directoris en l'arrel (és a dir, de primer nivell). A continuació els indicaré perquè servixen, però abans cal fer un xicotet recordatori.

Recorden que en GNU/Linux les funcions es compartixen? Perquè puga funcionar d'aquesta manera, no tindria sentit que cada aplicació tinguera el seu propi directori (com ocorre en Windows). Portaria massa problemes. Per a evitar açò, les distintes parts de les aplicacions de GNU/Linux se troben en distintes directoris, és a dir, tots els executables en un directori. Com és això? Be, per a entendre un poc millor aquest concepte caldria revisar els directoris més comuns que, òbviament, no anirem ací a traure'ls perquè no és aquest el nostre propòsit. Ho podeu acabar de trobar a l plana web indicada al final de l'article.

Perceps cert desordre? Potser el més confús siga el tema dels executables, no dubte que en una primera ocasió ens pot parèixer incòmode. Però té un gran avantatge, independent del lloc que em trobo si en una terminal executo un comandament, per exemple, Firefox, el sistema el buscarà en les carpetes d'executables (en aquest cas estaria en /usr/bin) i es llançaria Firefox.

És probable que en aquest moment estigues pensant que és desordenat. Però no és així, quan en la pròxima entrega conversem sobre els sistemes de paquets i repositoris et donaràs compte que ni tan sols era necessari preocupar-se del "lloc" on s'instal·len les coses...

Pablo Olmos de Aguilera
Corradini

<http://glatelier.wordpress.com/>

"DITADES AL VIDRE", NOU LLIBRE DE JOSEP IGUAL

text JORDI MAURA foto JESÚS MAESTRO

No hi ha dubte que Josep Igual travessa una fecunda etapa creativa. Quan encara reben una bona acollida per part de lectors i crítica les narracions de "Faules m a m í f e r e s" aparegudes l'any passat, el segell Aeditors anuncia un nou títol de l'escriptor del Baix Maestrat.

Es tracta de "Ditades al vidre", un poemari que un jurat format per José Corredor-Matheos, Rosa Lentini, Susanna Rafart, Àlex Susanna i Cèlia Sánchez, va designar com a finalista del prestigiós "Vila de Martorell" d'aquest any, destacant l'alta qualitat de la nova obra del poeta i prosista benicarlando.

El nou llibre serà presentat a primers de juny en el marc de la Fira del Llibre de Móra d'Ebre. Recordem que el darrers títols poètics d'Igual van ser "Poemes escollits (1987-2007)", una antologia de la seua obra poètica, i "Nocturn", una carpeta amb el pintor Fernando Peiró-Coronado. L'escriptor també ens comenta altres futurs projectes, com dos volums de prosa narrativa, sobre els què treballa, i que te compromesos editorialment.

Josep Igual ha editat una vintena de títols al llarg de la seva trajectòria, alternant la narrativa i la poesia.

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

La informació que es multiplica

Fins al dimarts 13...

Muda't, que anem al teatre. El comerç de Benicarló t'invita al teatre.

Fins al 13 de maig, els comerços participants en aquesta campanya reparteixen tiquets per als sortejos de 320 entrades al teatre, per les obres dels còmics Faemino y Cansado i les companyies de Teatro de la Resistencia, Gerardo Esteve i La Cuarta Pared. Cal dipositar els tiquets al Mercat Central. Els sortejos es realitzaran al Mercat Central els dies 2,5,6,7,8,12,13 i 14 de maig. El repartiment de tiquets es farà al Mercat Central i a les botigues. Organitzen: Regidories de Comerç i Mercats i de Cultura. Col·laboren: Unió de Comerços de Benicarló i Associació de Venedors del Mercat.

COM FUNCIONA LA CIÈNCIA

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

JESÚS PURROY.

Tot el que cal saber per saber-ho tot.
Edicions Bromera. Alzira. 2007.

Jesús Purroy és un jove doctor en biologia per la Universitat de Barcelona, ha fet recerca sobre malalties humanes de base genètica i neurociència en empreses i universitats de Londres, Nova Jersey, Miami i Barcelona. Amb aquest llibre va guanyar el Premi Europeu de Divulgació Científica Estudi General.

En la nostra vida quotidiana sentim sovint, per exemple sobre l'alimentació, afirmacions de vegades exagerades i d'altres que directament són mentida. L'autor ens proposa que quan passa això ens hem de preguntar tres coses, la primera si hi ha un per què, quan no hi ha un per què les coses queden fora d'un anàlisi racional, la segona cosa que ens hem de preguntar és si allò que és diu té unes raons acceptables o no, i la tercera pregunta és que les raons una vegada analitzades sempre són provisionals.

El llibre va ple d'històries de suposats descobriments científics que han estat un frau, o teories ja superades que es segueixen explicant en les universitats per inèrcia. També suposats remeis a algunes malalties que s'han demostrat que no curaven res, hi ha gent que segueix confiant amb ells, curiosament de vegades es té més confiança amb aquests falsos remeis que en la pròpia ciència.

S'aborda en un altre capítol les dificultats que té la ciència per a comunicar els seus descobriments, d'una banda estan les revistes científiques més serioses que fan un control exhaustiu dels articles que els arriben, on uns científics vigilen el que han escrit uns altres. Però d'altra banda hi ha els mitjans de comunicació general que sovint tenen tendència al sensacionalisme, o a simplificar les notícies. De vegades també podem trobar científics a sou de diferents corporacions que manipulen la informació, d'acord als interessos de qui els paga.

L'ètica de la ciència és un altre dels temes dels que parla el llibre, en les societats democràtiques en els darrers anys és una qüestió molt important ja que es tenen molt en compte els drets de les persones i dels animals. En les dictadures, tot i que de vegades s'han realitzat importants avanços en el camp de la medicina, s'ha sigut extremadament cruel amb les persones amb qui s'ha experimentat i es citen casos com els de l'Alemanya nazi, la Xina comunista o la dictadura xilena de Pinochet.

El llibre va ple d'històries de suposats descobriments científics que han estat un frau, o teories ja superades que es segueixen explicant en les universitats per inèrcia...

El llibre finalitza amb unes reflexions o consells que l'autor titula irònicament "El sermó final del doctor Purroy", en les que se'ns diu, entre altres coses, que la curiositat és l'inici del coneixement. Que la informació és molt important per a transmetre el coneixement, limitar el poder dels nigromàntics i posar la ciència al servei del conjunt de la societat, però aquesta s'ha de practicar amb responsabilitat, cal esforçar-se per beure de les fonts fiables. I que cal tenir en compte que els grans descobriments requereixen grans demostracions.

Tot el que cal saber per saber-ho tot, és un llibre escrit de manera molt didàctica i amena, adreçat a tot tipus de públic i que aporta uns punts de reflexió molt interessants que ens poden ser molt útils en la nostra vida quotidiana a l'hora d'enfrontar-nos a qüestions com els de la salut o els descobriments científics.

Senyora Garcia

Aix és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

Si aquesta setmana jo haguera estat l'encarregat de maquetar La Veu, és possible que haguera fet algun canvi. Com a benicarlando em sembla molt més important que la Banda de Música haja guanyat un certamen de màxim nivell que no que uns regidors de pa sucra amb oli, de poca lliga, vagen pel món fent riure amb numerets que no superarien ni els payasos de la tele en els seus millors temps. "¿Cómo están ustedeeeeeeeees?" i nosaltres, ciutadans disciplinats i d'ordre: "¡Bieeeeeen!" Tenim lo que tenim i en això mos antretenim.

Tal vegada haguera posat a la primera plana, en blanc i negre però amb lletres ben grosses, la col·laboració de Pere Bausà en què fa unes esgarrifoses reflexions sobre la fam al món. Som el pitjor dels animals, perquè uns puguem viure en una opulència que fa vergonya, uns altres s'han de morir –literalment– de fam.

Però va, tornem als nostres característics al·lucinògens que ens permeten creure que la realitat és açò que vivim nosaltres i no ens posem dramàtics, no siga cas que se'ns crie una pedra al fetge i després tots aquests mals tenen remeis desagradables.

L'"espantà" o la puntada de peu al ses del senyor Soriano és de les que marquen època. Ací havíem de tindre centenars de guardians de la llei i l'ordre, gossos ensinistrats i un cos d'antivalots, ens havíem de poder passejar pel carrer sense cap temor a totes hores, havíem de poder deixar obertes les portes de casa i ara, què? Bon bac i sense figa. El trànsit un caos,

colletes de xiquets passejant-se a escapament obert en la seua moto i sense casc per carrers centrats del poble; els municipals que a festes d'agost es passejaven a camaraes han desaparegut i ara tenim els de sempre i fins i tot fa l'efecte que algun menys que abans. I tot això, per la mòdica quantitat de 2570 euros al mes. Què vol que li diga, senyora Garcia? Aquest xicot, Soriano en qüestió, s'ha cremat perquè ha sigut l'únic que ha posat el cos en perill perquè n'hi ha que cobren tant com ell i ara és l'hora que no els hem sentit la veu. Massa impulsiu, massa ganes de menjar-se el món d'un glop i la sortida ha estat realment apoteòsica. Per cert, aprofito l'ocasió per felicitar-los ja que vostés van ser els únics que la setmana anterior van posar el dit a la nafra i van explicar-nos a tots que l'actuació del nostre brau regidor de Governació no havia estat precisament de sortida a hombros per la puerta del Príncepe.

Les fotos de la secció dels tafaners em semblen increïbles. El problema és que no estan manipulades: tanques inversemblants, senyals tapats

amb plàstics, rotondes impossibles, senyals de perill com a poc kafiàns, rètols ridículs (amb faltes d'ortografia, per cert)... un desgavell que penso humilment que li han acabat costant el càrrec al pobre Soriano. L'excusa que se'ns ha donat ala ciutadania és, efectivament, de república bananera. Ens ho engolim tot, ja pot ser ben gros. Marcelino fa careta de beato i, au, a tragar.

Boniques i significatives les imatges de la manifestació d'Alacant del 25 d'abril. En quin país devem viure quan encara hi ha gent que ha de demanar en una pancarta "Llibertat d'expressió". M'encanta que envien corresponsals a llocs com aquest. Enhorabona.

Sensacional l'article del senyor Marc Antoni Adell. Sí, les coses tenen un nom, és així de senzill.

Una pregunta per a la senyora Belda, i que em perdone perquè sóc un saboc dels grossos, però quin nom té això de "l'amor quan és rendible?" Li pego voltes al nano i no acabo d'atinar.

Me n'alegro que San Abdón no ens haja abandonat del tot.

A hores d'ara, quan escric això, el senyal de trànsit que apareix a la foto denuncia en què es parla dels tarzans benicarlandos segueix al mateix lloc i en la mateixa posició. Això de qui és cosa? D'algun d'aquests que cobra un bon pico al mes?

Sempre m'agrada llegir Joan Heras. És un també un goig.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Ni una línia del Benicarló Onda Urbana de futbol sala. Per favor, aqueixa secció desports!

Canvis, recanvis i un mercat

Sembla que ací ningú té clar si és necessari remodelar, o no, el mercat municipal. El mercat municipal i el seu entorn. Una cosa porta aparellada l'altra.

Al 2006 l'equip de govern PSOE-BLOC va encarregar a Mercasa un estudi de remodelació del mercat central de Benicarló i ... va provocar el rebuig dels venedors del mercat. Aquests indicaven que no era necessària, que les que s'havien efectuat al seu interior ja eren suficients afirmant que "estan perfectes" i que l'estudi de la Cambra de Comerç de Castelló atorgava "una bona nota a les seues instal·lacions".

Això sí, van deixar molt clar que, si de cas, el que caldria seria una adequació del seu entorn i un pàrking millor.

Ara, l'empresa pública Mercasa, altra vegada, ha presentat un estudi que ha xifrat en 18 milions d'euros l'actuació sobre el recinte per adequar-lo a les necessitats de consumidors i venedors.

Pel que sembla, al no tenir una font de finançament que pugua cobrir eixos 18 milions d'euros la cosa continuarà igual o es farà una cosa més coqueta que volte els dotze milions.

Tot i així, el que no s'entén és que ha canviat, en menys de dos anys, perquè ara siga necessària la remodelació si les instal·lacions "estaven perfectes". Perquè semblaria estrany

633

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

que en tan poc temps s'hagueren deteriorat tant. En tot cas, si fora així, cada dos anys tindriem remodelacions, no? Absurd.

De la mateixa manera, i continuant amb el mercat, al seu voltant s'engega una altra polèmica com és la de la circulació rodada. L'ajuntament diu que els canvis últims (per cert, desastrosos, amb poc sentit i sense cap ni peus), s'havien produït a demanda dels venedors del mercat

i, ara, resulta que aquests diuen que no, que ells no ho havien demanat mai.

A veure, independentment, de qui té raó, de qui ha demanat els canvis o ... del que siga, les coses s'han de fer amb seny i canviar allò que siga necessari quan siga necessari. Si el mercat s'ha de remodelar, doncs remodelem-lo! Que s'ha de canviar el sentit del trànsit d'alguns carrers, per necessitat comercial, per necessitat viària, doncs, fem-ho. PERO AMB SENTIT COMÚ!

El que no podem estar és, cada dos per tres, canviant les coses segons d'on bufa el vent. Les picabaralles, internes, s'han de deixar a casa i ficar-se a treballar d'una vegada perquè la gent ja comença ha estar farteta dels experiments i nyaps als quals ens esta sotmetent aquest equip de govern.

Com va dir aquell que es va fer famós per allò de la patada a la porta, "els experiments, a casa, i amb gasosa". Emprenyen menys i només a qui els fa. Això ho diem nosaltres.

EDITORIAL

Carxofa: Una bona carxofa per a Jaime Mundo. Segur que la necessitarà. Per a festes d'agost li tocarà ballar amb alguna dama. Si algun regidor presenta la dimissió, cosa que és molt possible, el següent de la llista és ell, per tant que vaja menjant carxofes per a agarrar forces. L'estiu ja està a quatre passes.

Panissola: un bon grapat de panisses per al cap de l'ajuntament sr. Marcelino Domingo. Es veu que aquest senyor no sap comptar o no té memòria. Les desgràcies de Benicarló, el deteriorament del poble, ve des de fa molts anys, des des que va agarrar el poder l'inefable sr. Mundo; no des de fa tres anys que va manar el PSOE-Bloc durant dos anys. I ara ens ve Marcelino i ens diu que si no fan res és per culpa del govern central. Sr. Marcelino, quasi ja ha consumit el 25% de la legislatura... i on estan les promeses?

El còmic

Per Xavi Burriel

"Per pistoles"

El còmic

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text

Novetat

Còpies grans formats a COLOR
Tots els tamanys

Papereria
Material d'Oficina

ASSOCIACIÓ CULTURAL LA FERAM BENICARLÓ

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

ACADEMIA VALLENGUANA

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Publicitat
K&A
PUBLICITAT

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.